

Zapuščena kavarna

Mile Klopčič

Pustó nam je, ker nas je tu le troje.
Zvestó prihajamo in sedamo v svoj kot.
Tako nam je, kot bil bi vsak na dvoje:
pol nas je tu in pol nas je drugod.

Le gostje smo, a vsak dan tu sedimo
in čakamo, da bi večer minil.
Polnoč je blizu, zmerom še molčimo.
Ta prazni zrak besedo bi ubil.

In vendar — koliko je tu bilo besed
glasnó izgovorjenih in natih!
Ta prostor bil nekoč je majhen svet,
a v tej tišini zatajiš še vzdih.

Upadle zofe čakajo ljudi zaman,
in mrzli marmor miz zaman želi,
da kdo bi nanj položil toplo dlan
in vanj v obupu ali žalosti uprl oči.

Le eden je, ki vstopi kdaj z nočjo
ter mu zaupa nekaj svojega gorja:
„Le kakšne pesmi zdaj pri nas pojo!
Da v njih bilo bi vsaj za ščèp srca!“

A drugi spet se s tem prostorom brati,
da tej tišini radost bi izdal:
nekje doma zjokála se je mati,
ker ji že dolgo pisma ni poslal!

Vsi čakamo in prah na vsem leži.
Hvaležni bi bili za vsak prepih.
Vsi čakamo, da gostje bi prišli,
da spet bilà bi prosta krik in vzdih.

Le troje nas je tu, pa si tajimo:
nekoč odnesli bodo vse na dražbo.
Takrat se od lokala poslovimo,
na cesto pojdemo iskat tolažbo.